

Overweging zaterdag 18 april 2020

Joh 20, 19-23

Het is Paastijd en in die tijd maken we gebruik van een sterk symbool waarmee we Christus als licht in ons leven zichtbaar maken: de Paaskaars. Afgelopen zaterdag zou ik onze Paaskaars zegenen in aanloop naar de online Paaswake. Toen ik hem uitpakte bleek echter tot mijn schrik dat ze gebroken was. Het gaf me een onbestemd en verdrietig gevoel: deze Pasen is anders dan ik mij had voorgesteld, dan ik zou willen. Gelukkig vond ik troost bij een paar mensen die een paar dingetjes rond de kerk voor Pasen op orde kwamen brengen.

Het verdriet ging natuurlijk niet alleen over de viering en de paaskaars, maar over alles. Mensen die niet bij elkaar kunnen zijn, mensen die eenzaam zijn, angstig. Verschanst in huizen, afgesloten van de wereld om hen heen.

Ik moest denken aan de leerlingen, zoals ze daar afgezonderd in dat huis bijeenwaren, de deuren dicht, verstopt voor het leven. Angst voor dezelfde maatschappij waartoe ze behoorden. De droom van Jezus kapotgeslagen. Maria had ze wel verteld dat ze hem gezien had, dat Hij was opgestaan, maar hoe kunnen ze dat geloven zonder het zelf gezien te hebben? Moeten ze enkel uit zo'n verhaal hoop putten?

Waar angst kan groeien, houdt het mensen in haar greep. Je gedachten nemen een loopje met je en voor je het weet ontstaat de reactie van wegkruipen, je verschansen, de ramen en deuren dicht evenals de gordijnen. Geen licht dat naar binnen straalt.

Dan is daar die vreemde verschijning. Jezus opeens in hun midden. Onmogelijk! Alsof er niets is gebeurd begroet Hij hun... shalom... vrede met jullie! Mij zou dat denk ik schrik aanjagen, maar eigenlijk lezen we niets over schrik of verbazing, maar juist blijdschap! Wel met een donker randje. Jezus laat hun de wonden zien, een blijvende herinnering aan wat is gebeurd. Zonder beschuldigende vinger, maar ook niet zomaar zand erover en 'eind goed, al goed'.

Nee: vrede met jullie!

In zijn eigen gebrokenheid staat Jezus midden tussen ons in. Hij geeft ons heilige Geest. Geen angst voor anderen, geen angst voor het leven. Kunnen we dat symboliseren met deze kaars? Gehavend, gebroken?

Het idee ontstond in het kerkbestuur om dat wel te doen. Laat maar zien dat dit een gebroken jaar is en tape de kaars stevig aan elkaar en zegen hem als zichtbare en blijvende herinnering aan dit gebroken jaar.

Eigenlijk vond ik het een verschrikkelijk slecht idee, maar tegelijkertijd ook fantastisch! De worsteling tussen: 'zo had ik het mij niet voorgesteld' en 'zo herinneren we ons' begon zich af te spelen in mijn hoofd. Maar ook een gebroken kaars geeft licht, ook met deze barst is zij in staat de duisternis met haar licht te verdrijven. Jezus toonde zijn eigen gebrokenheid en vuurde daarmee toch zijn leerlingen aan!

Deze Pasen is anders, onze samenleving is anders en ook wij zijn anders. Er is wat gebroken. Wat zullen we doen? De gebrokenheid wegpoetsen alsof er niks is gebeurd? Of zullen we dit aangrijpen om met nieuwe moed een nieuwe wereld tegemoet te treden?

Pastoor Victor

Zegening van de Paaskaars

Goede God,
Deze Paastijd is anders dan anders,
Een gebroken jaar
Toch willen wij uw zegen vragen over deze kaars
Beeld van Jezus Christus
licht en leven voor de wereld

Gebroken en al tekenen we de kaars met het kruis
Christus die gisteren en vandaag is
begin en einde
alfa en oméga
Hij is ons alles

Zegen deze wierooknagels
ze zijn de tekenen van de wonden van Christus
met ons eigen leed verbonden
geneest en troost Hij ons

Dit is het licht van Christus.
Hij is verrezen en verdrijft zo de duisternis
uit ons leven.

Hij geeft ons hoop en doet de zon weer over ons schijnen.